

[kísvárdai.lapok]

XII. évfolyam 7. szám – 2010. június 25., péntek

„Egy fesztiválon másnak is kellene történnie a színházon kívül — a körítésen lehetne javítani. Kiszínezni a kocsmát, jó kis koncerteket szervezni, úgy hallom, a Quimbyt például nagyon szeretik a színészek. Az arcukat átgondolása, kialakítása is ugyanilyen fontos — a fesztiválhangulatot lehetne így tuningolni.”

Csernátoni Lóránd

„A kritikára egyre nagyobb a szükség, hiszen folyamatosan bővül a színházi kínálat, egyre nehezebb kiszűrni a jót, az értékeset. Ebben is, mint sok más fontos dologban, segítség lehetne a színházi sajtó.”

Gálovits Zoltán

Magyar
színházak
XII. kisvárdai
fesztiválja

[reflekt]

[komment]

Kriminális csíny

„Nem szempont számunkra, hogy melyik fesztivál milyen céllal, tematikával szerveződik, alapvetően az előadásokra koncentrálnunk, és az értékelésekre – ez majdnem annyira érdekel, mint maga az előadás. Szerettem hallgatni a hozzáértőket, mert míg én elsősorban érzelmi oldalról közelítek, ők talán jobban mögé látnak egy-egy darabnak. Megpróbáltam tesztelni magam, hogy mi az, amiben meg erősítenek, mi az, amit nem vettem észre, amire legközelebb jobban odafigyelhetek. Ez egyféle nézői szabadegyetem számomra.” (Vincze Anikó)

Hangjában a nem szenvedélyből korán kelő emberek természetes durcásságával, az előző napi beszélgetésindítói szereplése alapján halk szavúsággal és túlzó elméletiséggel megvádolt Upor László ismét vállalkozott egy elméletveszélyes elvonatkoztatásra: keresett és találni vélt közös nevezőt a Safe House-ban és a Három nővér-ben.

Olyan művek ezek – mondta –, amelyek vagy akkor hatnak, ha a hétköznapi életünkből összerakott sűrítmények, vagy ellenkezőleg, az életünk apróságaira való ráismeréssel ajándékoznak meg. Ezt ígérik, s ezt az ígéretet nem teljesítik a látott előadások.

Safe House. A raktár- és autógyűjtogatás frusztrált, nyomorult fiatal emberek kriminális csínyje. A szabadkai társulat által komponált történetről nem tudni meg, Angliában játszódik-e, vagy a szülőföldön, mert a kedvencek meccseiről sugárzott tévéközvetítés szinkronizált. Egyáltalán, ami itt ismerős, az nem az életből, hanem az életet leképező filmekből ismerős – szolt a bíráló –, és a fő baj az, hogy ennek a dramaturgiának megfelelően a végére teljesen lepuhítodnak az indulatok.

Mezei Zoltán rendező másként látta. Szerinte az otthoni létük nyomorúsága/boldogsága termeli ki a helyzeteket. Azt próbálják minden előadásukba belevinni. Mi az, ami fiatal férfiakat közösséggé tud tenni? A futball. Ennek árnyékában generálódnak az indulatok és a félelmek: merjenek-e lépni, vagy ne? Ha lépnek, arról hamar kiderül, hogy butahülye lázadás, rossz buli. Abban a pillanatban azonban, amikor cselekszenek, azt érzik: nem a rendszer szolgál.

Kitörési dráma, tévéregény? Zappe László szerint ha belekeveredünk egy krimibe az vagy megoldódik, vagy tragédiába torkollik, vagy elhajlik az abszurd felé. Itt érzékelhetetlen, miként végződik a történet.

Szücs Katalin úgy gondolta: ellenkezőleg. Az édesanyjáért kockáztató fiú tette gyönyörű, és tiszta. Miért kelljen mindig a műfaj sémáinak megfelelni?

Három nővér. Mit akart Martin Huba rendező, amikor ülőpróbái díszletben, ülőpróba-helyezettel indította az előadást? Miért esetleges az átváltás a próbaszituációról a tényleges játékra? Megkerülhetetlen kérdések ezek, hiszen a Három nővér friss előadásainak özönében a komáromiakénak ez a fikció az újdonsága.

Kuligin megformálója, Tóth Tibor igazgató hamar eloszlatja a koncepció-teroretikai homályt. Az eredeti elképzelés szerint a rendező színre lépett volna, hogy instrukciókkal navigálja a próba-játék átváltozásokat. Zsákutca. Második nekifutásra az ülőpróbák az értelmezés kulminációs pontján, a megihletettségek pillanatában fordultak volna át játékba. Ettől aztán akkor sem tárgított a rendező, amikor a Csehov-szöveg annyira beivódott már a színészek szervezetébe, hogy érezni lehetett: a mentegetőző idézőjelek nélkül is érvényes, erős előadás születhetne.

A jól bejátszott tér, az alakítások többségének kiérleltisége, szenvelgésmentessége okán szép színházi élményként emlékeztek meg a látottakról a résztvevők.

„A szakmai beszélgetések résztvevői finomkodnak, vigyáznak egymás hiúságára – emiatt lassan nem tudom, kinek lehet hinni. Ráadásul gyakran elhangzik olyan hozzászólás is, ami melléje megy az előadásnak, az illetőt végighallgatni nem csak kínos, de legtöbbször értelmetlen is.”

Balogh Tibor

[fókusz]

Akárki

A perspektivikusan szűkülő fehér tér, amiben két katona életének utolsó éjszakáját tölti, egyszerűsége ellenére számtalan asszociációt hív elő, amelyek egyaránt kapcsolódnak az előadás tematikájához és reflektálnak a színházi játékhelyzetre. Lehet (színházi) laboratórium (a katonák fehér jelmeze vegyvédelmi overallra hasonlít), gyereksátor, ahol a szabad fantázia formálja át a tárgyakat és idézi oda Hópelyhecskét, lehet belső, mentális tér, amiben szét-szórva bukkannak fel különböző emlékek, és nem utolsósorban határtalan hőmező. Nem furcsa hát, hogy Béres László szatmári rendezése után hat évvel ismét előveszi a fehér varázsdobozt – bár problematikus, hogy annak elemei változatlanul köszönnek vissza. Bizonyos értelemben ez brooki üres tér, ami a színészi játék erejére hagyatkozik, sőt, teremtő szabadságát alapozza meg. Ezen múlik, hogy a sokrét(eg)ű színházi asszociatívítás, amit Griskovec szövege kódol, nem a néző rejtvényfejtői agymunkája révén bontakozik ki, hanem élő jelentéssé válik, színházi valóságként születik meg.

A Figura három fiatal színészének sajnos nem sikerült megszólaltatnia ezt a jelentésgazdag bonyolultságot. Nagyon kedves, szeretnivaló alakításaik révén elmesélődött egy halál-történet, de Griskovec kiszámítható drámájának nem ez az érdekessége, hanem a fagyhalálig tartó út apró pillanatait, etapjait. Ezen az úton a történetmondásnak különböző tétjei vannak: a sztorizgatás eleinte mindennapi, aztán az a (bajtársias és ösztönösen kényszerű) feladata, hogy ébren tartsák vele egymást, majd fokozatosan változik át az élettel „el-számoló”, deliráló lázálommá. Kőműves Csengő és Kolozi Borsos Gábor egytónusú alakításai inkább rögzítenek egy állapotot, mint lekövetnek egy belső változást. Enélkül nehéz megérezni a metsző hideget, a cigaretta utáni vágyat, a keserű érzést, hogy van, amit javíthatatlanul ellőttünk az életben.

Hópelyhecske alakja szintén több, ellentmondásos rétegből áll. Ő jeleníti meg a két katona szerelmeit, anyját, ugyanakkor rendező, bábjátékos, jótündér, a vágyakkal szemben tehetetlen istenfigura. Vajda Gyöngyvér

alakításában a bájos mesefigura-karakter uralma ezek jelzesszerű felvillanásait engedi meg. De többek között épp ezek részletes kidolgozottsága, a kontrasztosság adna esélyt arra, hogy továbblépve a gyerekszínházi játékos-ságon, megjelenjen a (fagy)halál értelmetlen, metsző, könnyű kegyetlensége. Esélyt, hogy mindezt magunkra vonatkoztassuk.

anikó

[komment]

A Télen kívül még két előadásunkat szeretnénk volna megmutatni a fesztiválon. A Minden jó, ha vége jó-t, mert az első figurás Shakespeare-előadás. Kövesdy István rendezése izgalmas előadást eredményezett. Jó példa arra, hogy ilyen kisszámú társulattal is, mint amilyen a Figura, különösebb vágások nélkül bemutatható Shakespeare. A Napút a cédrus árnyékában színházi esszé kísérleti előadás, a társulat újabb törekvése a színházi nyelv megújítására. Az előadás bátran felvállalja a Figura kísérletező arculatát. Döbrey Dénes rendezésében, aki Nagy József alkotótársa is, rengeteg munka van és sok izgalmas kérdést vet fel. Március 1-jétől a színház gondnokságába került az egész épület, ahol eddig működünk. Erre régóta törekedtünk. De a 70-es években épült szocreál típusú épület soha nem volt felújítva. Olyan elementáris munkálatokkal kellett kezdeni az átvételt és a felújítást, mint pl. a tetőszigetelés, vagy megfelelni a tűz- és munkavédelmi előírásoknak.

Béres Laci

Griskovec kortárs orosz szerző kis kollázstörténetekből álló szövege a néző számára is ismert közös múltból, élményekből építkezik. Erre a nosztalgikusságra most mégsem volt fogékony az ott ülő publikum. Ennek oka talán az átadás erőtlenségében vagy a dráma vékonykájában rejtőzhet. Pedig gyönyörű volt ezeket a tiszta arcokat látni.

barcsi

Az előadás nincs telezsúfolva fölösleges díszletelemekkel vagy kellékekkel. Céltudatosan minimál. A kivetített rajzocskák egyszerűek és nagyszerűek, nem hiányolok semmit. Ennek ellenére sosem fogom megbocsájtani a karácsonyfaágókat a záró képben.

demKata

[fókusz]

A Hargitáról a Holdra

Magyar a Holdon – Székelyudvarhely

[komment]

Örvendetes volt számunkra, hogy két előadásunkat válogatták be a versenyprogramba, de sajnos az Ahogy tetszik díszlete nem fért be a kiszvárdai színházba.

Idén számunkra is nehézségeket okozott a gazdasági válság, mégis sikerült négy nagyszínpadi, két stúdiótermi és egy felolvasó-színházi bemutatót tartanunk. Ebben az évadban is sikerült megszervezni a drÁMA kortárs színházi találkozót. Jövőre természetesen szeretnénk, ha nagyobb költségvetéssel gazdálkodhatnánk, így biztosítva a kívánt minőséget és a fejlődést, de a kilátások nem kecsegtetőek...

Mindent előnt a média... és a médiakritika. Kritizálni a mindent átható bulvárt, sztárocska-csinálást, feltűnősködést szinte ugyanolyan ciki, mint maga a globális, mindent benyelő műfaj. A magaskultúra beemeli, és azt hiszi, csak eltartja magától s finnyásan vizsgálhatja, holott osztozik vele a paneleken, s röpül vele lefelé maga is. Valamirevaló kortárs darab a Plazmától a Czukor Show-ig, színházról a filmig, sőt szerzőként Tasnádi is többször használja (hasznót húzva belőle) ezt a „bekebelezettséget”.

Ismerős és sikeresen eljár a maga bolygó-pályáján a Magyar a Holdon: még a viszonylag ritkán színházba tévedő is tudja, hogy a kibeszélő- és kvíz-sókból animátorok pezsdítik a nézőt, jelre megy az ütemes taps, az ujjongás. A hétköznapi ember már-már rutinosan keveredik média-közeli szituációkba, megszólítják, beszélgetik, irányítják ilyen-olyan játékmesterek. Eleve gyanút fogunk, mikor nyeremény-szelvényt kapunk, s/hogy a Space Columbus program díjnyertesei vagyunk-leszünk. Olyan projektbe/adásba kerülünk a szakszerű bemelegítés után, amelynek végén természetesen az elkésző nézőpár kerülhet a legkivételezettebb helyzetbe: azaz ők lehetnek az első magyar telepések a kiparcellázott Holdon. Életszerűen életszerűtlen.

A rutinos viszonyoknak hatása van a színházi szituációra is: már nem akkora meglepetés, hogy a tévébe kerülünk, az álságosság inkább színpadi álságosságnak tűnik, hiszen tudjuk, hogy színész játssza még a kameramant is, nemcsak a játékmestert. Ezért furcsán tudatos viszony jön létre: a néző tudja, hogy duplán néző és duplán résztvevő, s ezért talán készségesebb is (bár némi beépítettségre a kiválasztott plusz-pár esetében gyanakodhatunk). Természetesen az elkésző Császárék modellálják le a (nagy)magyar átlagot. Énektanárnő: bezárt iskolával. Üvegfüvő: megszűnt gyárral. Lakótelep, kártyás barát, titkolt alkoholizálás, gyanakvás, sunyiskodás, balfékség. Ami a korábbi Csákányi—Scherer—Mucsi—Katona László-féle, Árkosi Árpád rendezte lebőgető, honfibút és honderút élesztgető, pénznyelő személyiség- és munkaerőpiac-fejlesztő revühöz képest kicsit más, az a „blokkklás”, az egy órával többet mutató pontos idő, a székely kesergő, a „román szomszéd” vagy a himnusz/zászló felerősített rezonanciái. Ez nyilván helyileg szervül, „adja magát”, s az alkotók nem állnak különösebben ellen neki. (Az is poén, hogy a színész-rendező Tóth Árpád játssza a játékmestert.) Szűcs-Olcsvány Gellért kisember-toporgása, Mezei Gabriella jellem-nagyáriái s Antal Csaba cyborg „Tuborg”-ja, azaz gépembere jó hármast teremt,

hálás figurákkal. Dunkler Róbert műsorvezetője lassabb és elfogódottabb: de nem (csak) ezért bocsátják el. (Következetes a vég: nem jönnek ki tapsra, hiszen egy játékban voltunk.) A darabban bőven van (jobb-rosszabb) poén, színész-függő, ki mennyit érvényesít, a siker zsigerileg borítékolható: ugyanolyan biztonsággal, mint ahogy nem nyer az ember a „Gratulálunk, Ön nyert...” kezdetű levelekkel.

[komment]

Antal Csaba brilliánsan zongorázta végig a cyborg repertoárját – és nem csak.

Budai Katalin

[fókusz]

Megy-e a koton a lazagnához?

Ájlávju – Temesvár

Profi munka. Már ami az előadást illeti. Mert maga a mű nem sorolható a musical-irodalom jelesei közé. Darabról nem is igen beszélhetünk, hiszen nincs elmesélhető történet, nincsenek állandó szereplők, akik sorsát – legalább a műfaj adta korlátozott lehetőségeken belül – követhetnénk, s Jimmy Roberts zenéje sem marad meg az örökkévalóságnak.

A darab a partner-és párkérés, majd a házasság témaköréből vett rövidebb-hosszabb jelenetek, szólók és duettek füzére. E jelenetek szereplői mindig mások, ám a szingliség, a szexuális kielégületlenség,

a párkapcsolatok problémái ugyanazok. Nem lehet egyedül élni, de nem lehet párban sem, mégis mindenki ez utóbbit áhítja, s ha eléri, még a látszólag boldog együttléte is igyekszik felrúgni, hiszen – hogy egy másik előadásból vett idézettel éljek – jó egy-két szelet az otthoni kenyérből, de kell néha a másé is. Minderről Joe DiPietro eredeti, illetve Fábi Péter magyar szövege ironikusan szól.

A temesvári Csiky Gergely Állami Magyar Színház e mű színpadra állítására vendégrendezőt hívott. Puskás Zoltán Gyarmati Kata dramaturggal némileg átigazította a szövegkönyvet: az első részben megtartották a darab epizodikus szerkezetét, ám a másodikban nagyobb jelenteket alakítottak ki, így a különböző párokkal történő esetek kvázi-történetet körvonalaznak. Ez a felvonás a házasságé, a megöregedésé, itt a rendező – az első rész frivolabb hangvételével szemben – líraiabban fogalmaz, de a jelenetekből ekkor sem hiányzik az ironia. Puskás ízléssel, kellő teatralitással, jó tempóban és pontosan kidolgozva vitte színre e habkönnyű opust.

Borbély B. Emília, Éder Enikő, Kiss Attila és Molnos András Csaba főlényes szakmai biztonsággal abszolválja a zenés színházi feladatot. Jól énekelnek, néhány gesztussal képesek figurát felvázolni és jellemezni, bírják energiával az alakváltások sorát. Mindőjüknek van egy-egy szólója is, közülük talán a leg-erősebb Borbély B. Emíliaé, aki egy partnerkereső videó-felvétel jelenetében visszafogottan, a szentimentalizmust elkerülve rajzol fel egy női sorsot.

A zenei kíséretet hegedű, bőgő, zongora összetételű zenekar szolgáltatta. Épp mögöttük ültem, így közvetlenül élvezhettem a zongoránál ülő Csibi Andrea koncentrált, a színészek minden rezdülését érzékenyen követő és szolgáló muzsikálását. Kell ennél több egy várbeli estében?

Nánay István

[színházi.szótár]

hantológia – Azon színház-elméleti és -történeti írások, amelyek előzőleg már megemésztett kutatásokból építkezve, azokat újra-, össze- és visszaszerkesztve olyan bonyolultsági fokon mutatják be a már ismert témákat, mint ennek a mondatnak a felépítése.

színiköz-imádat – Amikor egyidőben valósul meg az a két jelenség, hogy a színész szerelmes a színjátszásba, és a közönség rajong a színészért.

szerepálom – Egy jobb jövőbe vetett hit. Kevésbé foglalkoztatott színészek naiv reményének kifejeződése, hogy végre normális szerepet kapnak.

színházi kommunikáció – Miután a néző hosszasan ke-reste csörgő telefonját, felveszi és idegesen elsutyorogja a vonal másik végére, hogy épp nem tudja felvenni.

színihiilizmus – Az előadás sikerébe vetett hit hiánya, mely sajnos előadás közben sugárzik a nézőtérre.

végzős színészhallgató – Az az egyén, aki nemsokára kétségbeesetten szabadúszhat a színházi mélyvíz boldogságában.

színesztétika – Tehetség-telen színésznő. Szerepe kimerül abban, hogy emeli a színpadi látványt.

köznyelv-undor – A színházi szakmabeliek azon megnyilvánulása, hogy elítélően tekintenek az emberre (vagy figyelembe se veszik), ha köznyelven fejezi ki magát és nem használ semmilyen művészi, irodalmi terminust.

[reflekt]

Kör – Tér

[lánc.kérd]

demKata → Simon Judit: Melyik előadást néznéd meg még egyszer szívesen a fesztiválról?

Sok van. Mindenképpen meg nézném még egyszer a 20/20-at, a Mizantrópot és a Liliomot. A Lovak az ablakban-t is, bár már többször láttam. Eddig ennyi, viszont nagyon kíváncsi vagyok a szatmáriak Csehov-előadására.

Simon Judit → Vándor Éva: Hogy érzed magad a határon túli kollégák társaságában?

Remekül. Felszabadultan. Bol-dogan. Néha fájdalmasan, mert mindig lát vagy hall az ember olyat, ami fájó a lelkének. Mert jót kívánok nekik. Olyan jó lenne, ha sokan látnák és is-mernék őket, mert félelmetesen gazdagok mentálisan. Ebből mindenkinek kellene kapni.

Vándor Éva → Lendvai Zoltán: Örül-e, hogy itt van még egyszer, és jönne-e még egy-szer?

Igen. Azért vállaltuk. Hogy jö-vőre? Igen. (Ha te is itt leszel.)

Lendvai Zoltán → Elor Emina: Jössz jövőre?

Igen. Gondolom. Szerintem. Valószínűleg. Nagy biznnyal. Remélem.

Elor Emina → Szűcs Katalin: Mi volt a legnagyobb meglepe-tés a fesztiválon?

Most hallottam, hogy a műsor-füzet bevezetőjében elírtam, hogy hol rendezte Keresztes a Három nővért. Temesvárra helyeztem a történetet, holott Szatmár. Ez nagyon nagy, de kellemetlen meglepetés. De amúgy is megdől az egész bevezető, azóta nem is nagyon foglalkozom vele. Ezt is, gon-dolom, csak Keresztes vette észre, bár ez érthető.

Szűcs Katalin Ágnes sok-sok éve válogatója a kiszárdai versenyprog-ramnak, és szervezője a szakmai beszélgetéseknek. Tapasztalod-e, hogy a színházak bevétel-érdekelt-ségének erősödése követ-keztében kisebb a minő-ségi merítés lehetősége a válogatáskor?

Éppen az ellenkezőjét. Egyre határozottabb a minőség felé fordulás a határon túli színházakban, ami természetesen nem azt jelenti, hogy nincsenek gyen-gébben sikerült évadok, de a kereskedelmi színjátszás felé történő elmozdu-lást nem érzékelek.

A 2002-es évadban voltál POSZT-válogató. Látsz különbséget a két tisztség között?

Semmilyen különbséget nem érzékelek, nem teszek. Bárhova válogatok, egyetlen szempontom van, hogy hasson rám az előadás. Nincs tematikai vagy egyéb preconcepcióm. Nyilván a határon túlról nehezebb válogatni, mert nagyon nagyok a távolságok, s útvonaltervet célszerű összeállítani, hogy legyen minél hatékonyabb egy-egy nekirugaszkodás.

Fenyeget-e a pénzhiány miatt annak veszélye, hogy elburjánzik a DVD-alapú válogatás?

Mindig létezett a DVD-s lehetőség. A határon túli színházak kevesebbet ját-szanak egy hónapban, mint a magyarországiak, olykor fizikai képtelenség, hogy eljussak mindenhová. Figyelembe veszem természetesen a színházak javaslatát, mi az, amit okvetlenül ajánlanak, vagy mi az, amit nagyon nem. Ha valamelyik előadást nem feltétlenül javasolja a direktció, azt érdemes megnézni. POSZT-válogatói élményemet tudom felidézni: a debreceni me-nedzsment nem ajánlotta Háty Jánostól A Gézagyereket, aztán a POSZT-ról indulva látványos nemzetközi karriert futott be az előadás.

Érzel-e premierfrászt, amikor a DVD alapján beválogatott produkció Kiszárdán színre kerül?

Abszolút. De megmondom őszintén, akkor is érzek premierfrászt, amikor az élőben nézett előadást látom viszont. Nem egyszer előfordult már a praxi-somban, hogy ami a helyszínen nagyszerűnek látszott, itt az izgulás, a játéktér különbözősége és számos egyéb ok miatt meghalt. Ilyenkor a válogató is meghal egy kicsit a nézőtérén. A DVD-s szemlézés esetében persze ez foko-zottan így van. Számomra a DVD esetenként még meggyőzőbb is lehet: ha egymagamban nézve azon kapom magam például, hogy tudok nevetni rajta, akkor az biztosan erős előadás.

Félted a beválogatott előadásokat a szakmai beszélgeté-sektől?

Önmagában a beszélgetéstől nem. Akkor sajnálom a sze-replőket, ha egy itt meghalt előadás veszésének vannak kitéve.

Balogh Tibor

[reflekt]

Urbán Balázs egymást követő évadokban került válogatói helyzetbe. Tavaly Kisvárdára kerestél előadásokat, idén márciustól a POSZT-ra. Szinte folyamatosan járod hivatalból – szakmában – a színházakat. Ugyanazt a munkát végzed?

Kisvárdára egyedül válogattam, a POSZT-ra hárman vagyunk. Most a határon túli kínálathoz hozzáadódik a magyarországi színházak felhozatala: jóval szélesebb körből kerülhet ki a pécsi tizennégy előadás. Tehát a nagy számok törvénye alapján könnyebb lesz a dolgom, mint tavaly volt.

Különbözik a kisvárdai ízlésed a pécsitől?

Tartalmi különbség nincs. Az én ízlésem elég régen kialakult, és nem befolyásolja a helyszín.

Az sem, hogy a program végső összeállításában az ízléshármaság is szerepet játszhat? Van munkamegosztás a válogatótársakkal?

Megállapodás nincs a feladatmegosztásról. Az elképzelhető, hogy a kritikusai edzettségem okán én tovább fogom bírni, ezért nagyobb lesz a személyes merítésem.

Fogod ajánlani kollégáidnak, hogy DVD segítségével pótolják a lemaradásukat?

Előzőleg szereztem erről tapasztalatot, inkább élőben nézzenek minden lényegeset, ha lehet.

Több-e a kommersz a színházak műsorában az előző évadokhoz képest?

Nem kerestem a kommersz előadásokkal való találkozást. Van minőségválaszték, a bulvárosodás nem veszélyezteti a fesztiválok színvonalát. Más kérdés, hogy az előző évad általában gyengébb volt az átlagosnál. A határon túli repertoárokról egyébként érdemben nem is nyilatkozhatom, hiszen egyetlen évad tanulsága nem lehet elegendő a tendenciák megfigyelésére.

Mostantól, eltérve az eddigi hagyománytól, egy hónappal korábban, március 1-jével kezdődött a válogatási szezon. Helyesled?

Meteorológiai szempontból, csöppet sem. Hogyan utazzunk januárban-februárban Erdélybe? Pedig muszáj, mert a gyakorlat az, hogy az előző tavaszi előadások nem élnek túl az évadot, nem bírnak egy naptári éven át – értékállóan pláne nem – repertoáron maradni, s ez vonatkozik részben az aktuális évad őszi produkcióira is. Azt sem bánám, ha még a mi munkánk idején visszaállna az eredeti rend.

Az előrehozott válogatáskezdés nyomán több színháztól érkezett meghívás, mint tavaly?

A színházak vagy egyáltalán nem élnek jelölési jogukkal, vagy csak az utolsó pillanatban. Ismeretes, minden kőszínháznak lehetősége van egy nagyszínházi és egy kamara- vagy stúdióelőadást ajánlani. Ez az ajánlat a válogató részére kötelező megtekintést ír elő. A színházak azonban nagyvonalúak: ránk bízák, hogy mazsolázzunk a repertoárjukból. Egy korábbi válogató úgy fogalmazott: kiszervezik a felelősséget. Majd meglátjuk, idén miként alakul.

[lánc.kérd]

Szűcs Katalin → Keresztes Attila: Hogyan érintett ez a sajtóhiba?

Egyáltalán nem negatívan. Bár miután egy évet azon dolgozom, hogy valamilyen módon

a szatmárnémeti színház jelen legyen a színházi palettán, utána egy ilyen pici tévedésből egyáltalán nincs ott. Pécsen is megjelent, hogy a *Vesztett fejsze* a pécsiek részéről egy remek képviselő volt, s közben nem ők játszták, hanem mi. Csak ennyi.

Keresztes Attila → Nagy Csongor: Lesz jövőre színház Szatmáron?

IGEN!!!! Határozott igen, nagybetűkkel. És négy felkiáltójelel a végén.

Nagy Csongor → István István: Milyen érzés rendezőt játszani?

Rettenetesen jó rendezőt játszani, ugyanis rendezőkből csak jó van. Rossz rendező nincs. Rossz színész van, tehetségtelen színész van, katasztrofális színész van, a rendező az mindig jó. Ilyen rendezőt szeretnék játszani.

István István → Némethy Zsuzsa: Milyen érzés volt Pécsen játszani?

Nagyon jó érzés volt. Tényleg. A közönség szerette, mi is szeretnénk. Nagyon vártuk, nagyon izgultunk, nagyon szeretnénk.

[mai.program]

- 11:00 **Szakmai megbeszélés**
Művészetek Háza
- 14:30 Dennis Kelly:
Zsákutca
Újvidéki Akadémia
Művészetek Háza,
Kamaraterem
- 18:00 A.P. Csehov:
Három nővér
(versenyprogram)
Szatmárnémeti
Északi Színház
Harag György Társulata
Művészetek Háza
- 21:30 Beszédes István:
Szardínia
(versenyprogram)
Szabadkai
Kosztolányi Dezső
Színház
Várszínpad

[kisvárdai.lapok]

a Magyar Színházak XXII. Kisvárdai
Fesztiváljának napilapja

Felelős szerkesztő: **Zsigmond Andrea**

Munkatársak: **Balázs Nóra, Balogh Tibor,
Csepei Zoltán, Demeter Kata, Fazakas Márta,
Kovács Bertalan, Varga Anikó**

Fotó: **Szkárossy Zsuzsa**

Nyomdai előkészítés: **Kalán János**

Nyomdai kivitelezés: **Gprint Iroda**

Felelős kiadó: **Nyakó Béla**

ISSN 1587-8325

www.kisvarda.szhaz.hu

1. „miért épp a legjobb mondatom húzták ki?”
2. „persze, hogy háttal vagyok a címlapfotón...”
3. „már megint nincs benne semmi vicces!”
4. „tulajdonképpen nem is olvassuk.”

A Magyar Színházak XXII. Kisvárdai Fesztiváljának támogatói:

Nemzeti Erőforrás Minisztérium, Nemzeti Kulturális Alap, Kisvárdai Város
Önkormányzata, Szülőföld Alap, Szabolcs-Szatmár-Bereg Megye Önkormányzata

Médiatámogatók:

Duna Televízió, Vár FM Rádió, Magyar Színházi Portál

A címlapon:

Kőmíves Csongor, Kolozsi Borsos Gábor,
Vajda Gyöngyvér (Tél), jelenetkép (Ájlávju),
Mezei Gabriella, Szűcs-Olcsaváry Gellért
(Magyar a Holdon)